

- багаті рекреаційні ресурси;
- екологічна чистота сільської місцевості;
- відносно вільний сільський житловий фонд для прийому туристів,
- наявність вільних трудових ресурсів для обслуговування туристів;
- традиційна гостинність господарів та доступна ціна за відпочинок;
- можливість надання комплексу додаткових послуг з екскурсій, риболовлі, збирання ягід і грибів, катання на конях тощо [2].

Для ефективного розвитку сільського туризму судячи з проведеного дослідження необхідним є якісна і діюча правова база та державне інвестування.

ЛІТЕРАТУРА

1. Всесвітня туристична організація. – <http://www.world-tourism.org>.
2. Биркович Віктор. Стратегічні пріоритети. Науково-аналітичний щоквартальний збірник. 2008. – № 1(6). – С. 138–143.

МИХАЙЛО ГНАТІВ

Науковий керівник:

к.е.н., доцент Смалюк Г. Ф.

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ЕКОТУРИСТИЧНОГО БІЗНЕСУ В УКРАЇНІ

Серед основних передумов виникнення екологічного туризму (екотуризму) та екологізації традиційних видів туризму провідну роль відіграє наростання протиріч між задоволенням туристського попиту і раціональним використанням туристських ресурсів. В основі цих протиріч знаходиться антропогенне навантаження, що здійснюють туристи на природні і культурно-історичні туристські ресурси.

Актуальність розвитку даного виду туризму для України полягає в основній його ідеї – турботі про навколишнє природне середовище, яке використовують у туристичних цілях, з одночасним соціально-економічним розвитком територій.

Проблемам екотуризму присвячено дослідження І. М. Школи, Т. М. Ореховської, В. А. Квартальнова, І. В. Зоріна, Є. Н. Ільїна, В. Ф. Семенова, І. С. Назарова та інших економістів.

Українська асоціація активного та екологічного туризму трактує: **екотуризм** – подорож до природних територій, не змінених або мало змінених діяльністю людини, з відповідальним ставленням до природи і якнайменшим впливом на довкілля. Цей вид туризму сприяє стійкому розвитку територій, передбачає участь місцевого населення у наданні послуг, створює економічні стимули до охорони довкілля [1].

Туризм як сектор економіки, як соціальне явище характеризується надзвичайною багатоплановістю в залежності від найрізноманітніших факторів:

характеру організації, термінам перебування в подорожі, інтенсивності відвідувань туристичних центрів, засобів руху, віку туристів, мети подорожі тощо. І кожен із цих чинників відіграє свою роль в розвитку туристичної індустрії держави в цілому так і окремих регіонів зокрема.

Головними принципами розвитку екотуризму виступають:

- комплексне використання ресурсів, що припускає впровадження систем з можливістю повторного використання і очищення води; використання матеріалів, що підлягають утилізації чи повторній обробці; впровадження «безпаперових систем» та ін.;

- підтримка біорізноманіття – тут повинен відбуватися захист природної спадщини, яку складають екосистеми і біологічна різноманітність, а також охороняти види дикої флори і фауни, яким загрожує знищення;

- інтеграція екотуризму до планування, залучання місцевих спільнот;

- відповідний маркетинг туризму – проводити необхідні маркетингові дослідження і рекламні компанії.

Основними чинниками розвитку екотуристичного бізнесу виступають:

- збільшення знань про природні ресурси і усвідомлення можливостей розвитку екотуризму в регіоні;

- менеджмент природних ресурсів і різні типи екотуризму в регіоні;

- підтримка існуючої і планування додаткової інфраструктури в регіонах, що залучені в стратегічний і менеджмент-плани, а також в яких передбачається охорона природних цінностей і популяризація екотуризму;

- покращення і розвиток базової туристичної інфраструктури;

- підвищення рівня екологічної освіти і виховання, що дає туристам повне уявлення про довкілля і цінності природи;

- визначення пріоритетів для державних капіталовкладень і впровадження проектів;

- визначення можливостей для приватних інвестицій.

Отже основними завданнями екологічного туризму є: постійно, систематично і цілеспрямовано культивувати критерій рівноваги навколишнього природного середовища; гармонізувати відносини між природою, суспільством і економікою; орієнтувати турорганізації на збереження, відтворення і збільшення споживчої вартості природного середовища за рахунок виділення частини прибутків від туризму на вирішення пов'язаних із цим завдань; підкоряти короточасні інтереси отримання прибутку від туризму довгостроковим інтересам зберігання природи для майбутніх поколінь, примноження рекреаційно-туристських ресурсів, а також для подальшого розвитку туризму; формувати в туристів почуття особистої відповідальності за стан природи та її майбутнє, стверджуючи в їх свідомості приналежність до неї як її невід'ємної органічної частини.

ЛІТЕРАТУРА

1. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://uaeta.org/ua/tourism/17>
2. Мальська М. П., Худо В. В. М 21 Туристичний бізнес: теорія та практика. Підручник. 2- вид. перероб.та доп. – К.: Центр учбової літератури, 2012. – 368 с.